

Een rustig moment in de Hugo de Grootstraat

De Hugo de Grootstraat dankt de naam aan een Nederlandse geleerde, die de meeste bekendheid kreeg door zijn ontsnapping (1621) per boekenkist vanuit slot Loevestein. De huizen staan op een opgespoten terrein tussen de huidige Adriaan Volkersingel en het vroegere Middeldiep. Voorheen was het een griendengebied onder de naam Huibert de Baatsplaat.

Stront aan de knikker?

"Goejemorrege buuvrouw," zee 'k venochend tege heur toe me mekaor tegekwanne. Wij weune aailijk best in een fesoendelijke buurt hier op d'n Ouwe Uitbraaijing. Netuulijk vaalt 'r best wat op- of aan te maareke. Zekers as 't gaot over 't gebrek aan perkeerplekke of het temet ontbreke aan groenen speulverzieninge voor de kaander. Daer kanne me overiges best mee leve. 't Is ommers een wijk die bekant driekwart êeuw geleeje is gebouwd. Voor die tijd was 't een mederrene bedoening. Aalle huize kregene aage deurtrek WC, niks gêen 'huisies' of pleeë meer op 't achteruitjie en gêen koolaspaoje tot aan d'n achterdeur toe, mor keurig netjies betegelde straetjies en trewars. Ja, Slierefruit, zôôazze ze 'Sliedrecht Vooruit' in de

volleksmond noemde, was een hêêle vebetering voor wat d'n huisvesting aangong. Denk erom dat 'r in die tijd nog een dot aaremoejige huisies in stoepe en langs d'n dijk stinge die 't predikaot weuning amper konne draoge. D'r was dan ok grôôte belangstelling voor de kôop of huur van de nieuwbouw. Mooie schôone straete en elektrische straetverlichting en aalle huize aangeslote op de riolering. Dat was wel eefies wat aandere as een beerput achter in de stoep of een uitlaetjje klem achter je huisie in een slôôtjje waer in de zeumerdag host gêên waoter sting, zôôdat 't somwaaile nie te banke was van de stank en de vliege die daerop afkwamme.

Mor goed, omdà 'k praotendeweg een bietje korter naer m'n bure was gelôope, zag ik inêêns een dot mè vuilighaaid op onze stoep legge. Ja, 'k had 't goed gezien, d'r zatte hêêle plekaote platgetrapte hondestront op onze trewartegels. D'r had een hond, en aan de hoeveulhaaid te zien een meraokelse grôoten hond, op z'n gemak bij ons voor de deur zitte kakke. Nou is dat nog daer aan toe, mor z'n baosie was bepaold te beroerd gewist om dien hobber stront te ruime. Omdat 't in d'n donker gebeurd mos weze, hadde d'r aan de verschillende schoenzoolafdrukke te zien, inmiddels minstes twêê persone deur gebanjerd en de grijze tegels een bruingele kleur gegeve. Wie die hondepoep het achtergelaete is dus voor mijn nog een raedsel, mor 'k weet bekant zeker dà mijn krantebezurreg(st)er en iemand die de folders deur de bus douwt mè vuile schoene zijn thuisgekemme. 'k Het gaauw een emmer waoter uit m'n vijvertie geschept en met een oud vloervaareke de stinkboel weggeboend. Trewaail dà 'k dat sting te doen, mos ik inêêns aan een paor jaer geleeje trugdenke. Toen hadde me daer, percies op de 'plaets van 't delict' nog zô'n speesjaole tegel met een uithollingksie legge waer de kaander in konne kuiltjje knikkere en daerom kreeg dut verhaoltjje deuze titel!

Huib Kraaijeveld, h.kraaijeveld@scarlet.nl